

ת"פ 32661/10/16 - מדינת ישראל נגד יום טוב באנה

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 32661-10-16 מדינת ישראל נ' באנה

בפני
בעניין: כבוד השופט ארנון איתן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יום טוב באנה

הנאשם

גזר דין

כתב האישום ומהלך הדיון:

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טעון בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירה של החזקת סכין או אגרופן, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז 1977. הוסכם בין הצדדים כי הטעון לעונש יהיה חופשי, אך בטרם תישמע פרשת העונש יוגש תסקיר בעניינו של הנאשם שיתייחס בין היתר גם לשאלת ההרשעה.
2. על פי הנתען ביום 5.1.16 בשעה 00:56 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב עד שנעצר על ידי שורטים במחלף מעלה אדומים. בנסיבות האמורות, החזיק הנאשם בתא דלת הנהג, סכין ואגרופן, מחוץ לתחום חצרו, ולא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה.

תסקיר שרות המבחן:

3. טרם הדיון לעונש התקבל תסקיר מתוכנו אביא בתמצית. הנאשם כבן 30 נשוי ואב לשתי בנות, בנות חודש ושלוש שנים. בתסקיר פירוט אודות הרקע המשפחתי בו צמח הנאשם וכן התייחסות למסגרות בהן התחנך. בסיום כיתה יא' עזב הנאשם את לימודיו. הנאשם התגייס לצה"ל, ושירת כלוחם ביחידה קרבית, השתתף במבצע "צוק איתן", במהלכו נפצע ושוחרר מצה"ל. הנאשם מסר לשרות המבחן כי הוא מוכר כבעל 29% אחוזי נכות, עקב פגיעות פיזיות. הנאשם תיאר בפני שרות המבחן תסמינים פוסט

טראומתיים מהם סובל בעקבות שירותו. לאחר שחררו המשיך הנאשם לעסוק בתחום ההסעדה ובהמשך ניהל סניף השייך לחברת ניקיון ואבטחה.

4. הנאשם נעדר הרשעות קודמות פליליות, אך לשירות המבחן היכרות קודמת עמו בעקבות הפנייתו אליהם בגין תיק תעבורה בו הורשע בעבירת שכרות, במסגרתה נדון לצו של"צ בהיקף 180 שעות. לדברי שרות המבחן הנאשם נטל אחריות על העבירה אך נטה לצמצם מחומר. הנאשם ציין, כי הוא ידע על הימצאות הסכין אותה הניחה ברכב לשם תחושת ביטחון והגנה עצמית, עקב מצב בטחוני ששרר באזור ירושלים באותה תקופה. בנוגע לאגרוף ציין הנאשם כי כלל לא ידע על קיומה. בתסקיר התייחסות נוספת הנוגעת לחשיפתו של הנאשם מגיל צעיר לאלכוהול וסמים, על רקע התחברותו לחברה שולית, ומצבו כיום בו פסק משימוש בסם ושתיית אלכוהול מצטמצמת לאירועים חברתיים בלבד.

5. בבחינת גורמי סיכון, עמד שרות המבחן על הקשיים עמם התמודד הנאשם מגיל צעיר, שימוש מאסיבי בסם מגיל צעיר, וכן טראומות נפשיות אותן חווה במהלך שירותו הצבאי, ושלא טופלו עד כה. מנגד, ובבחינת גורמי הסיכון, מציין שירות המבחן כי המדובר בצעיר בעל כוחות חיוביים לתפקוד, זה לאור המחויבות שגילה בעת גיוסו לצה"ל. הנאשם נעדר הרשעות והוא מבטא רצון לנהל אורח חיים נורמטיבי. כל בדיקות השתן שמסר בשרות המבחן נמצאו נקיות משרידי סם.

6. על רקע העמדות החיוביות אותן ביטא בפניהם ושאיתן להתקדם בחייו, סבר שרות המבחן כי הצטרפותו של הנאשם לתהליך טיפולי עלולה להפחית את הסיכון, אולם הנאשם גילה אמביוולנטיות ביחס לכך, על רקע רצונו לקבל טיפול פרטי אותו לא החל עד כה. בנסיבות האמורות המלצתם הינה להימנע מהרשעה, במטרה לסייע לנאשם להמשיך ולהתקדם בחייו המקצועיים, ולהשקיע בתכנון עתידו באפיקים חיוביים, ובכדי למנוע פגיעה נוספת בדימויו העצמי. שרות המבחן גם סבור כי במסגרת צו המבחן יוכל הוא לרתום את הנאשם לתהליך טיפולי או לקיים עמו קשר מעקבי. באשר לענישה מוצע כי הנאשם יבצע צו של"צ בהיקף 150 שעות, לצד הטלת צו מבחן למשך שנה.

תמצית טיעוני הצדדים:

7. המאשימה הפנתה לעובדות כתב האישום, ולנסיבות שפורטו בו. על פיה מתחם הענישה הינו החל ממאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו על דרך עבודות שירות. בנסיבותיו של הנאשם, תוכנו של התסקיר ובהתאם לפסיקה תומכת עתרה להטלת מאסר על תנאי וקנס.

8. ההגנה הפנתה לנסיבות האירוע, חלוף הזמן וכן נסיבותיו האישיות של הנאשם. על פיה המדובר באדם נורמטיבי אב לילדים נעדר עבר פלילי מכול סוג. ההגנה הפנתה לנסיבות בהן החזיק הנאשם את הסכין וביקשה על רקע תוכנו של התסקיר, להימנע מהרשעתו, זאת כדי שלא לפגוע באפשרות התקדמותו במסגרת עבודתו בה נקלט לאחרונה.

9. הכלל במשפט הפלילי קובע כי נאשם שהוכחה אשמתו ונקבע כי ביצע עבירה, יורשע בדין ויישא בעונשו. הימנעות מהרשעה, הינה חריג לכלל זה, והשימוש בו נעשה במשורה בהתאם לכללים שנקבעו שהתוו בפסיקת בית המשפט העליון. נפסק, כי ניתן להגיע בגזר דין לתוצאה של אי הרשעה "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לחומרתה של העבירה" (ר"ע 432/85 גדעון רומנו נגד מדינת ישראל (מיום 21.8.85)). בפסק הדין המנחה בעניין זה: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3)337, נקבעו שני תנאים מצטברים, המאפשרים להימנע מהרשעה ביחס לנאשם שנקבע לגביו כי ביצע עבירה. "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."

10. כפי שיפורט להלן, ואף בקיומה של המלצה חיובית מטעם שרות המבחן, איני סבור כי מקרה זה הינו חריג לכלל המצדיק את ביטול ההרשעה, זאת ממספר טעמים: ראשית, באשר לסוג העבירה, הרי שהחזקת סכין הינה עבירה המסכנת את שלום הציבור, ומכאן ראה המחוקק צורך להגדירה כעבירה מסוג "פשע". בשל השכיחות המצערת בה נעשה בה שימוש, קראו בתי המשפט להחמיר בענישה כנגד נושאי סכינים ואגרופנים. (ראו לדוגמה: 7924/05 אזבו דעוף נגד מדינת ישראל (11.1.07), רע"פ 529/10 אריאל שאלתיאל נגד מדינת ישראל (1.2.10)). שנית, ברכב נמצאו סכין ואגרופן. כפי שציין שרות המבחן הנאשם אינו נוטל אחריות אלא על הסכין שנמצאה. יתר על כן, את נסיבות החזקת הסכין ברכב בהתאם לגרסת הנאשם בשרות המבחן ראיתי לדחות, שכן אין בה כדי להוות בשום דרך, טעם או הצדקה להצטיידות בנשק קר. להפך, גרסה זו מבססת כנגדו חומרה יתרה. (ראו תסקיר: עמוד 2 פסקה 5).

הטעם השלישי נעוץ במידת הפגיעה בנאשם. בהתאם להלכה, תנאי זה הינו מצטבר למבחן שנקבע בפסיקה, ויש להוכיח נזק ממשי וקונקרטי, ואין די בהפניה לנזק עתידי אפשרי.

(ראו: רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל (1.1.13), ע"פ 8528/12 אלירן ציפורה נגד מדינת ישראל (13.3.13)). בהתאם לתסקיר הנאשם עובד כשלושה חודשים במסעדה, והוא מביע רצונו להשתלב בעבודה במסגרת שרות המדינה. בהתאם לטעונו ההגנה הנאשם השתלב בתעסוקה במסגרת עיריית ירושלים, והרשעה תפגע באפשרות קידומו. אדגיש, כי בפניי לא עמדה תשתית ראשונית לביסוס הטענה בדבר פגיעה ממשית, ובנסיבות אלו לא אוכל לקבל את הבקשה לביטול ההרשעה. בעניין "דימויו העצמי של נאשם", כשיקול המובא על ידי שרות המבחן לביטול הרשעת הנאשם, הרי שבהתאם להלכה לנתון זה משקל יחסי והוא נשקל בין יתר השיקולים הנוגעים בסוגיית ההרשעה. (ראו: עניין תמר כתב שהוזכר לעיל).

11. בנסיבות אותן ציינתי לעיל, ניתן לקובע כי אין זה אחד מאותם מקרים מיוחדים הראויים להימנות בין היוצאים מן הכלל אשר בהם תימנע ההרשעה.

מתחם העונש ההולם:

12. תופעת הסכינאות מסכנת את שלום הציבור, ובהתאם קיימת בפסיקה מגמת החמרה ביחס לעבירה זו. (ראו: רע"פ 4200/12 אחמד אבו זניד נגד מדינת ישראל (מיום 27.6.12), רע"פ 1949/15 תקרורי נ' מ"י (מיום 2.4.2015), רע"פ 3676/15 מחאג'נה נ' מ"י (מיום 8.6.2015), רע"פ 1490/12 יוסף אבו גוש נגד מדינת ישראל (מיום 15.7.12), רע"פ 4079/10 אימן ג'בשה נגד מדינת ישראל (מיום 23.8.10), מנגד ראו גם: רע"פ 3446/10 עבד אלחלים נ' מ"י (מיום 6.4.2011)).

13. לאחר ששקלתי את נסיבות ביצוע העבירה האינטרס המוגן וכן הפסיקה הנוהגת אני קובע כי מתחם הענישה הינו החל ממאסר מותנה ו/או של"צ ועד חמישה חודשי מאסר בפועל שניתן לרצותם על דרך עבודות השירות.

גזירת העונש המתאים לנאשם:

14. בגזירת העונש המתאים לנאשם יש להתייחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא' לחוק העונשין). הנאשם כבן 30 נשוי ואב לשתי בנות. הנאשם הודה בבית המשפט והוא נעדר עבר פלילי. הבאתי בחשבון את נסיבותיו האישיות כפי שפורטו בפניי, חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, וכן התרשמות שרות המבחן, לכך שעל הפרק נאשם שתפקודו משך השנים היה תקין, על אף קשיים לא מבוטלים עמם התמודד, וכן את שאיפתו להשקיע את עתידו באפיקים חיוביים.

15. באיזון בין השיקולים השונים ראיתי לקבוע את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך חודשיים אותו לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום את העבירה בה הורשע.

ב. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 2500 ₪ להימנע משך שנתיים מביצוע העבירה בה הורשע. לא יחתם ההתחייבות בתוך 30 יום ייאסר הנאשם למשך 5 ימים.

ג. הסכין ואגרופן יושמדו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"ד תמוז תשע"ט, 17 יולי 2019, בהעדר הצדדים.